

Το έθιμο του στολισμένου δέντρου μάς ήρθε από τον ευρωπαϊκό πρώιμο μεσαιώνα (πριν το 900 μ.Χ) – και δεν είχε σαν αφορμή του τα Χριστούγεννα. Οι διάφορες βορειοευρωπαϊκές φυλές περίμεναν κάθε Δεκέμβριο να έρθει η ημέρα του χειμερινού ηλιοστασίου (μεταξύ 20 και 23 Δεκεμβρίου, ανάλογα με τη χρονιά), το οποίο χαρακτηρίζεται από την πιο μεγάλη νύχτα του χρόνου. Επειδή μόλις περάσει το ηλιοστάσιο η ημέρα αρχίζει πάλι να μεγαλώνει (και ο ήλιος ανακτά σταδιακά την κυριαρχία του), οι λαοί των ευρωπαϊκών εκείνων περιοχών καθιέρωσαν την 23η Δεκεμβρίου ως τη γιορτή της αναγέννησης του ήλιου (Yule). Για τους Δρυίδες (ιερατική τάξη των Κελτών) ήταν η ημέρα της γέννησης του μεγάλου κερασφόρου θεού τους. Παρομοίως για τους Ρωμαίους ήταν η ημέρα της γέννησης του αήτητου ήλιου, ενώ για τους Αιγύπτιους η ημέρα που πεθαίνει και ξαναγεννιέται ο Όσιρις. Έτσι λοιπόν – όπως λένε οι μύθοι – οι Ευρωπαίοι το γιόρταζαν δεόντως, με ανάλογες παγανιστικές τελετές και ανθρωποθυσίες. Λέγεται ότι ένα από τα πιο... ακίνδυνα έθιμα της συγκεκριμένης γιορτής ήταν ο στολισμός των σπιτιών με αιθαλή δέντρα και θάμνους.

Στους άγριους χειμώνες, όταν πάγωναν τα πυκνά και σκοτεινά γερμανικά δάση (όπου φυτρώνουν κυρίως έλατα), οι ντόπιοι λέγεται ότι επικαλούνταν τα πνεύματα του δάσους για να τους βοηθήσουν. Πίστευαν μάλιστα ότι το έλατο, που έχει την ιδιότητα να παραμένει καταπράσινο ακόμα και όταν κοπεί, είναι προικισμένο με μαγικές, προστατευτικές δυνάμεις. Έτσι το μετέφεραν μέσα στα σκοτεινά, μεσαιωνικά σπίτια τους, όπου εκτός των άλλων μετέδιδε ένα άρωμα φρεσκάδας στον χώρο. Όταν λοιπόν γιόρταζαν τη γιορτή της γέννησης του ήλιου, έφερναν ως δώρα μήλα, πορτοκάλια και αναμμένα κεριά (που συμβόλιζαν τον ήλιο), τα οποία κρεμούσαν στα κλαδιά του έλατου. Το έλατο ήταν επιπλέον σύμβολο αθανασίας για τους Δρυίδες, επειδή δεν πεθαίνει. Υπήρχαν όμως και άλλοι λόγοι που το διάλεγαν. Έτσι κι αλλιώς πρόκειται για ένα αιθαλές δέντρο που επικρατεί στα ευρωπαϊκά δάση και ξεχωρίζει για το συμμετρικό κωνικό, πυραμιδοειδές σχήμα του και την ομορφιά του. Τα κλαδιά του είναι γερά (αντέχοντας έτσι τα στολίσια), οι βελόνες του δεν πέφτουν, ενώ παραμένει αναλλοίωτο και μετά την κοπή του.

Πολύ αργότερα, τον 19ο αιώνα, το στολισμένο έλατο προωθήθηκε από τους Γερμανούς προς την υπόλοιπη Ευρώπη και την Αμερική ως έκφραση της γερμανικής κουλτούρας. Στο πέρασμά του από τη βικτωριανή Αγγλία έγινε πιο πλουμιστό, λαμπερό και πολυτελές παραμένοντας σταθερή αξία έως σήμερα.

Πηγή: <https://loutrakity.gr/%CE%B3%CE%B9%CE%B1%CF%84%CE%AF-%CF%83%CF%84%CE%BF%CE%BB%CE%AF%CE%BF%CF%85%CE%BC%CE%B5-%CE%AD%CE%BB%CE%B1%CF%84%CE%BF-%CF%84%CE%B1-%CF%87%CF%81%CE%B9%CF%83%CF%84%CE%BF%CF%8D%CE%B3%CE%B5%CE%BD/>